

TISZAZAVIDÉK

VEGYES TARTALMU HETILAP.

<p>ELŐFIZETÉSI ÁR: Egy negyedévre 1 forint Félévre 2 forint Megjelen minden vasárnap reggel.</p>	<p>SZERKESZTŐSÉG: és KIADÓHIVATAL Csongrád, magtár-utca 41. hová az előfizetési- és hirdetési díjak, valamint a lap szellemi részét illető közlemények küldendők.</p>	<p>HIRDETÉSEKET és nyilttéri közleményeket a kiadóhivatal mérsékelt árjegyzék szerint számít.</p>
---	--	--

Iparpártolás.

Nem éppen rózsaszínű szemüvegen keresztül tekintünk iparunkra, amidőn azt merjük kimondani, amit ma a magyar ipar előállít, mindaz kiállja az összehasonlítást a külföld iparával.

Nemcsak kiállja az összehasonlítást, de vannak egyes iparágak, egyes ipartermékek, melyekkel felülmulja a külföldet is.

Csak néhány évvel ezelőtt is, valódi bámulatot keltett s országos eseményszámba ment, ha gazdagnábobjaink s pénzarisztokratáink, a hazai ipar fejlesztése céljából a tisztán kényelmükre szolgáló ipartermékeket nem kül-, hanem bel-földön rendelték meg.

Manapság már nem kell külföldre zarándokolnunk. Amiket a Nyugat művelt nemzetei előállítanak, azt képes a magyar ipar is előteremteni. — Igaz, sokszor úgy fogjuk tapasztalni, hogy egyik-másik iparterméket talán jutányosabban szerezhetünk be külföldről, de viszont feltétlenül arra a meggyőződésre jutunk, hogy a magyar ipar rendszerint tartós és szolid árukat bocsát ki kezei közül.

Hazánk viszonyainak tanulmá-

nyozásával s jólétének fokozásával foglalkozva, okvetlenül arra a tapasztalatra kell jönnünk, hogy kifejlett nivón álló iparunk nagyobb mérvű pártolása nélkül, most már igen könnyen visszaesést idézhetnénk elő iparhaladásunk tekintetében.

Nekünk minden áron oda kell törekednünk, hogy a mezőgazdasági téren szerzett vagyoni gyarapodás eredményeként mutatkozó tőkénket, a szükséges ipartermékek beszerzése alkalmával egyáltalában ne dobjuk a külföldi árupiaczra. De ha már éppen ki nem kerülhetnők ezt, úgy ezen kényszerhelyzetből is, csak minél jelentéktelenebb arányokban költsékezzünk. Fő törekvésünk az legyen, hogy a nemzeti tőke a haza határain belül maradjon.

Mennyi tömérdek életképes hazai iparvállalatunk van! Tegyük feladatunkká, hogy megrendelésünket csakis hazai vállalatoknál eszközöljük. Midőn ezt tesszük, kifejlett iparunkat tesszük erősebbé, s a külfölddel szemben versenyképessé.

Mert kifejlett iparunkhoz nem hiányzik egyéb, mint a versenyképesség. Ha ezt megszerezzük ne-

ki, ekkor iparunk éppen azon a színvonalon áll, melyen a legműveltebb külföld ipara.

A versenyt, a küzdelmet kell lehetségessé tennünk, hogy iparcikkeinknek minden részről fogyasztókat szerezhessünk.

A lefolyt utolsó két évtized kiállításai teljes hitelű bizonyítványt nyújthatnak afelől, hogy ipartermékeink általában milyen kitűnőek, s hogy a változott viszonyokhoz képest a külföldi cikkekkel kiállják a versenyt.

Csak néhány iparesoportot tekintünk, mik voltak ezek két évtized előtt!

Volt e vegyészeti iparunk? Mit termelt az agyag- és üvegipar; vagy hol állott a vas és fémipar; mely proguktomai voltak a fa-, bőr-, vagy akár a papir-iparnak? A ruházati ipar terén mily óriási haladást tettünk; a butoripar és dekoratív lakberendezés haladása meg éppen bámulatot keltő.

De ki sorolhatná fel egy rövidke cikk keretében azon haladást, mit különösen két évtized óta tettünk.

Csak örülnünk lehet a fölött, hogy a természeti áldásokban gazdag források kellő kiaknázása s a befektetési tőkékkel való zsugoris-

T A R C Z A.

Az én fülemlém.

(Folytatás.)

„Ezen időtől fogva a bárónó gyakran adott találkát . . . véle mentem — több gróf társaságában — lovagolni . . . színházba . . . és minthogy pénzcsekém gyakran fogytán volt, kénytelen voltam lovaimra és toltetemre pénzt kölcsönözni.“

„De látod fiam — szakitá félbe az atya — miért nem emlitted ezt azonnal! Nem kellett volna neked adósságot csinálnod, hisz mi tiszta szivből adjuk a néhány ezer forintocskát, csakha a grófné.“

„Bizonyára,“ tevé hozzá az örömittas anya, hisz te egyetlen gyermekünk vagy.“

A balga szülők, gyermekük iránt való szeretettől elvakitva, észre sem vették, hogy az kicsapongó életet folytat, arra a gondolatra meg pláne nem jöttek, hogy ilyen „egyetlen“ mégis elég sok arra, hogy őket vagyoniilag teljesen tönkre tegye.

Konrád ur sietett az uzsorást kiegyenlítani s fiának egy ezer forintocskát tenni

tárczájába, nehogy a többi lovag társaságában szégyent valljon.

Sándorka azonban erősen meghagyta, hogy ezen ismeretségnek „egyelőre“ titokban kell maradnia.

Konrád uramék teljesen 3 évig tömték gyermekük tárczáját azon reményben, hogy így majd az „egyelőre“ előbb véget ér. Az egész ház lakbérére fölment Sándorkára, a szülők csak a földszinti két szobácskában huzódtak meg és meglepve vették észre, hogy itt-ott bizony a takarékoskodáshoz is kell folyamodni. Ezt persze csak a szülők tették, míg az egyetlen élte világát.

Olykor-olykor akadt egy merész szomszéd, ki figyelmeztette Konrád urat fia gavalléroskodására. Az öreg szappanfőző erre titokteljesen bigyesztgetté ajkát s csak annyit mondott:

„Tudjuk mi nagyon jól, mit teszünk; mindennek megvan a maga oka!“ . . .

Konrád ur azonban a hosszú várakozást megunva, már-már reményét kezdé vesztíteni.

Csakhogy Sándorkának sokkal élesebb látása volt semhogy észre ne vette volna. És midőn az „emlékül kapott“ szivartárczát

előmutatta, ismét új reményt öntött a két kedő atya szívébe.

Azonban minden mulandó az ég alatt. Konrádné asszonyt egy napon a nagymérvű gyengélkedés ágyba fektette s midőn már-már kialvó állapotban volt életmécse, még mindig remélt. Végre a láng kialudt . . .

Utolsó szavai Sándorkához voltak intézve:

„Egyetlen gyermekem, még csak azt érhettem volna meg, míg a grófnó —“ És ezen szavakkal hagyta el a szappanfőző is a világot, melynek életében annyi világosságot (gyertyát) szolgáltatott. Csak az ő fejében maradt koromsötétség, csak őt nem lehetett felvilágosítani, hogy belátta volna, miszerint egyetlen Sándorkájában ritka példányát nevelte fel a naplopóknak.

Szülei halála után Sándorka a legőszintébb ember lett. Hisz nem számolt senkinek, nem kellett senki előtt hazudnia . . .

A négy emelet a földszinttel sem fedezte többé a költségeket.

Egy szép napon arra virradt fel Sándorka, hogy háza előtt megütik a dobot . . . ki ad többet érte?

kogás mellett is oly óriási haladást tettünk az ipar terén, daczára annak, hogy még a meglevő s a rendelkezésünkre álló munkaerőket sem használtuk fel mindenkor kellőleg, sőt még ma sem használjuk fel úgy, amint kellene.

Pártoljuk a hazai ipart! Ha a jelszó általánossá válik, akkor a vállalatok emberei sem fogják féltetni a befektetési tőkét, melyek mostanság, a legcsekélyebb körülménytől is csakhamar ingadozni kezdenek, mert iparunk még nem szilárdult meg eléggé, jóllehet teljesen kifejtett s ismételjük, hogy kiállja az összehasonlítást a külföld iparával, de pártolás hiányában még mindig nem versenyképes.

E téren a sajtónak is van hivatása és pedig igen szép, igen nemes hivatása.

Első sorban is kötelessége az anyagi érdekeinket előmozdító iparügyi közleményekre folytonosan figyelmeztetni; mert valóban nem tesz háládatlan munkát, ha a közönséget a hazai ipar pártolására serkenti; sőt nemcsak kötelessége serkenti, hanem arról mindaddig beszélni, amíg csak a hazai iparnak pártolása vérünkbe át nem szívárog, amíg az velünk egygyé nem forr, úgy szólván nemzeti természetünké, sajtáságunkká nem válik.

A sajtó egyik igen szép hivatása az, hogy folytonosan buzdítson arra, hogy a haza minden egyes lakója a hazai ipar pártolásának gondolata által legyen áthatva; mert csak akkor érhetjük el a magunk elé tűzött nagy célt, ha a honi ipart azon polezra emeljük, amelyen az diadalmasan versenyezhet a művelt külföld iparával.

Legyen a jelszó: Pártoljuk a hazai ipart!

Medor.

Ujdonságok.

— A Csongrád-sővényházi ármentesítő társulat. Nem elég már a lakosságnak az, hogy a társulat magas gátköltséggel

— Midőn e sorokat befejezem, a „kisértetek órája”, az éjféli közöledik. Távolról már hallóm az ingadozó lépteket, s a rekedt, akadozó hangokat. Ez az én fülemilém.

Ablakom alatt — mint rendszeren — most is eldudolja „Vörös bort ittam az este” . . .

Pedig most is hazudik, mert a vörös bornak színét sem látta, hanem pálinkával töltötte tele magát, valamely lebujaiban.

A léptek mindig tompábban hangzanak . . . végre minden csendes lesz — — —

Az én fülemilém is letette nehéz, mámoros fejét egy utczasarak szögletében, közel a négyemeletes házhoz, melyben egykor a grófnőről álmodozott.

Füzesy Márton.

(Vége.)

róttá meg, mely — lesz idő — hogy egyeseket koldusbotra juttat, megtétezi alkalmatlanságát azzal, hogy az északi Tiszaparton a töltést sodrony kerítéssel vétette körül. Mialtal elzárta a szőlők felé vezető közlekedési utat s megakadályozta némely utca lakosainak az ivóvízhez való könnyű juthatást s nyakunkra hozta a veszélyt, ha nevezett részen tüzvész ütne ki, mert éppen az elzárt utcák vízszükségleteiket ez esetben is a Tiszából fedeznék. Mint értesültünk ezen a közlekedést megakadályozó és tüzrendészet ellenes cselekedett megszüntetése iránt Csongrád község előljárósága, nagyméltóságu gróf Bethlen András földmivelésügyi m. kir. miniszter urhoz kérelmet intézett.

— Vármeggel gyűlés. Csongrád megye törvényhatósági bizottsága folyó hó 25-én és következő napjain ülést tart, melyen nem kevesebb, mint 115 tárgy nyer elintéztést.

— Nagyszerű alapítvány a szentesi elaggott iparosokrak. Özv. Kiss Mihályné, született Frigyer Josepha asszony szentesi lakos, az ottani elaggott, munkaképtelenné vált iparosok és iparosözvegyek gyámolítására 6000 frt alapítványt tett. A feunkölt szellemű s nemesszívű nőnek, van még egy régebben tett más alapítványa is, nevezetesen: évek előtt már 12000 frt alapítványt tett a väezi káptalannál egy Szenteseu felállítandó árvaház javára, melyet most ujabbán még 5000 forinttal növelt s legközelebb már a feuntjelzett jótékonyintézetek megkezdik áldásos működésüket. — Sok ily nemesszívű honleányt adjon az ég vármegyéneknek.

— Az országos függetlenségi és 48-as párt f. évi május hó 20-án értekezletet tartott, mely alkalommal a csongrádi 48-as népkör által f. évi május hó 28-án (Urnapiján) megtartandó tisztújító közgyűlésre — saját pártja kebeléből Hentaller Lajos országos képviselőt egy más képviselővel küldötte ki kik nevezett nap délutánján isteni tisztelet után a 48-as népkör előtt — úgy az országos, mint a helyi érdekekre is kiterjeszkedő beszédeket fognak tartani. — Örömmel üdvözljük az illető képviselő urakat városunk falai között.

— Iskolaszéki gyűlés. E hó 25-én d. u. a helybeli községi iskolaszék rendes havi ülést tart. Hihetőleg ezen nyerne megoldást a tanítótestület által benyújtott azon kérelmek, hogy a tanyákon a vizsgálatok jövő hó 1-én történjék és hogy részökre drágasági pótlék engedélyeztessék.

— Városi közgyűlés. A folyó hó 19-én tartott rendkívüli városi közgyűlés, mely több fontos tárgy felett volt hivatva dönteni, nem valami nagy érdekeltséggel folyt le, városi képviselőink közül 31-en jelentek meg. A letárgyalt ügyek közül leglényesebb volt a gróf Károlyi Sándor tulajdonát képező vásárjog megvétele tárgyában, Körmeny Zsigmond uradalmi tisztartó 30 891. szám alatti értesítése, melyet a gyűlés nagy vita mellett némi módosítás után, helyben hagyott, a többi tárgysorozat egymásután, gyorsan oldatott meg s ezzel a gyűlés véget ért.

— A községi utak kijavítása. Végre valahára ezen téma is kivitel alá került s a községi utak kijavítása az egész hét alatt folyton munkálatban volt. Csak hogy egyszer látunk is már valamit!

— Folyó hó 18-án kisértük örök nyugalomra Kucsera Ferencz iparos polgártársunk nejét Heinczel Erzsébetet. A boldogultnak végtisztességtételén igen sokan jelentek meg. A család a következő gyászjelentést adta ki: „Özv. Kucsera Ferencz egy a maga, mint gyermekei: Borbála férjezett Ugrai Albertné, Ferencz és Mária (Anna) nevében; ugyszintén menyje: Bozót Veronika, nem különben a megboldogultnak testvérjei: Henczel Lajos, Fáni, Antal és Mihály. Unokái: — ifj. Ugrai Albert, József és Erzsébet, továbbá: Worák József és Erzsébet; számos rokonok nevében szomorodott szívvvel jelentik neje, illetőleg anyjuk, anyós, testvérjük, nagyanyjuk Heinczel Erzsébetnek hat heti súlyos betegség következtében a haldoklók szentségeinek felvétele után, élte 57-ik évében folyó évi május 16-án d. u. 6 órakor történt gyászol-

kimúltát. A bulldogult hült tetemei f. hó 18-án d. u. 5 órakor fog a róm. kath. anyaszentegyház szertartásai szerint a csongrádi sirkertbe örök nyugalomra tétetni. Az engesztelő szent-mise-áldozat pedig f. hó 19-kén fél 8 órakor fog a helybeli plébánia templomban az elhunynak lelki nyugalmaért bemutatni, Csongrád, 1891. Május hó 17. Áldás és béke Poraira.

— Dár. Ott éri az embert a csapás a hol nem várja. Ime a fagyos szentek szeliden elmúltak és mégis a hét folyama alatt a Kilnczesben akkora dér volt, hogy a bab tökéletesen elperzselődött.

— Belehalt a vízbe. E hó 16-án Kátay János nevű 21 éves fiatal ember a Bukrosról lovat akart hazahozni s jövet közben beleusztatott a buzásnak nevezett ér kikubikolt részében, a ló megbokrosodott, két lábra állt s hanyat vágta magát, — a szerencsétlent maga alá temetve a mély vízbe s mivel uszni nem tudott, behalt a vízbe.

— Bál. A csongrádi általános ipartestület f. hó 17-kén tartotta tavaszi táncmulatságát, mely talán az idő viszontagsága — vagy a csekély pártolás — miatt nem egészen sikerült. — A deficit a bálók eme szörnyű réme itt is kimutatta fogaféhrét, pedig ami nem éppen dicséretes a szervezőbizottságra nézve, voltak a bálnak ostoros és kanalas látogatói is, mik azután gyönyörű harmoniát fejtettek ki a tornürel egyetemben. — Pedig hát zártkörű volt a táncmulatság. Hölgyeink úgy látszik teljesen megvoltak elégedve, mert kimulathatta magát mindenki, sok volt a fiatal ember, kevés a hölgy, nem volt idő petrezselymet árulni. Jelen voltak: Döme Isváné, özv. Csernus Sándorné, Csanádi Gyuláné, Turcsányi Mihályné, Kiss Józsefné, Szórfi Jánosné, Kallai Andrásné, Kasztel Jánosné, Vincze Sándorné, Turi Jánosné, Patyi Lajosné, asszonyok. Döme Veronka, Turi Erzsike, Csernus Erzsike és Etelka, Szepesi Boriska, Tary Zsófi, Kasztel Viktor, Vincze Herminka, Oláh Annuska, Pitrik Rozika, Siha Mariska, Patyi Mariska, Nagy Pál Mariska, Turi Mariska. leányok. A négyeat 18 pártáncolta, a mulatság virradtkor ért véget.

— A szentesi gymnasium a jövő tanévben fog 8 osztályúvá kiegészítettetni, mely alkalomból az intézett egyik legtehetségebb tanára dr. Kardos Albert egy igen életrevaló eszmét pendített meg, nevezetesen ajánlotta a városi tanácsnak, hogy a jövő évben a középtanodai tanárok országos egyesületét hívna meg Szentesre, mely ha sikerül, bizonyára nem kis mértékben fogja emelni e gyűlés az első érettségi vizsgatevők ünnepélyét.

— Kitétek magukért, folyó hó 18-án pünkösöd másnapján tartotta táncmulatságát, derék gazda ifjuságunk a „Pannonia” szalodában, mely sokkal fényesebben sikerült mint azt az előkészületek után itélve várni lehetett.

Alig van társadalmi vagy irodalmi kérdés, melyre figyelmét ki ne terjesztené hazánknak egyik legjobb és legelterjedtebb szépirodalmi hetilapja: a „Képes Családi Lapok.” Legujabbi 21-ik számában cikksorozatát kezdi meg Tolnai Lajos, jeles regényírónk és a esthikusunk hírneves tollából „A vidék és költői” czim alatt, melyben irodalmi viszonyaink számos ferdeségét éles tollal ecseteli. Meg vagyunk győződve hogy 3 cikksorozat, mely különösen a vidéki írók és költők hivatottjaira akarja a közfigyelmet terelni, kellő méltánylásban fog részesülni a közönség részéről. Az ismertetés sora Könyves Tóth Kálmánnal kezdődik, kinek egy kitűnő rajza mindjárt közöltetik is. Ugyanazon számban van továbbá egy igen érdekes közegészségügyi cikk is: „A telefon mint járványterjesztő” czim alatt, melyet a közönség különös figyelmébe ajánlunk.

— Lóverseny. A csongrád megyei gazdasági egyesület által Szentesen pünköszt másod napján megtartott lóverseny, ha a kedvezőtlen időjárás miatt nem járt is a kívánt anyagi eredménnyel, máskülönben

vipera a sűrű bozótból intézzen támadást ellenem.

Miért történhetett tehát e támadás? Bizonyal azért, mert én iparos vagyok s az agyvelőlázban szenvedő közlemény szerzője szerint iparosnak nem szabad lapot szerkeszteni.

Egy rend és osztálykülönbség nélkül közérdeket szolgáló lap felállítását hoztam szóba, melynek irányát még nem is sejtethi a beteges észjárású szociáldemokratizmussal fantáziáló vadlovag, mégis egész arcátlanul nekem ront és világgá ordítja, hogy ifj. Keviczky György mesterségét abban hagyja: „felcsap lapszerkesztőnek és szerkeszti az „Uj Korszak“ című szociáldemokrata hetilapot. Ez oknál fogva az a gyanuk van (csak gyanuk van, ami még magában véve kevés bizonyíték), miszerint Keviczky György szerkesztése tulajdonképpen csak firma lesz. A közlemények nem az ő tollából kerülnek ki, hanem ott fent Budapesten írják a szociáldemokrata ügynökök.” — No hát ennél hazugságosabb ostobaságot még aligha bögött világgá valaki; mert örültséggel határos ostobaság kell ahhoz, hogy minden adat és alapok nélkül egész tarisznya ostobasággal álljon valaki a nagyközönség elé és tarisznyájából oly portékát pakoljon ki, a melyről maga sem hiszi, hogy valódiak. Ezt neveti minden józan gondolkodású ember a „Csongrádi Lap“-ban megjelent esztelen hirt, mely állításait biztos adatokkal semmi tekintetben igazolni nem képes, nem pedig azért, mert engem gyanúsítani sem lehet szociáldemokratizmussal, mert arra nézve legkevésbé „jelt“ sem tud felmutatni a hazug közleménygyártó, de még tisztességesebb ember sem. Ha ugyan tud valami biztos adatot, amit más is elhisz, ám tessék kibújni a láthatatlanság köpönyege alól és pakoljon ki, de ne a bűvész tarisznyából, mely nép csalás miatt szemfényvesztő dolgokat rejt magában. Persze ez a léha felhozása azt hiszi, amit ő ír és a nagy közönség elé dob, azt mindjárt nemcsak készpénz, de szentírás gyanánt fogadják, mert az iparosok és gazdák nem igen szoktak újságba írni, annak lehet akarmit összegyűjteni, az mindent elhisz. Azon gyanús címmel kezdi közleményét ez a neki vadult seprüparipán nyargaló vad zsrnaliszt, hogy: földhöz vágja a reszelőt. No hát, hogy ha valami nem tetszik valakinek, azt nem a földhöz szokták ma már vágni, hanem keményebb anyaghoz, már pedig ha tovább nem akarnám használni, akkor hogy gyorsan megsemmisüljön, inkább olyan vas fejhez vágom, a kinek óriási hazugságai daczára a nyilvánosság előtt nem tud pírulni, ilyen fejen, bizonynyal hamarabb összetörne és mielőbb használhatatlanná válna az.

De kompromittálja az egész iparos

polgárságot ez az orvtámadó és népámitó, azt mondván, hogy: „Innen van azután az, hogy iparszükségeiteinket kénytelenek vagyunk vidékről fedezni.”

Ezzel pedig azt akarja mondani az ipse, hogy városunkban nincsenek elég tanult iparosok, hogy képesek volnának neki s talán másoknak is versenyezős, jó és csinos munkát készíteni; bár elfeledte megmondani azok neveit, kik voltak azok, akik iparszükségeiteik fedezése végett vidékre szorultak. Aki Szegedre vagy Budapestre megy butorberendezés vagy egyéb kisipari készítményekért, nem azért teszi, mert itt helyben nem tudnának neki inyére való munkát készíteni, hanem szeszély nagyvárosra való hivatkozásért teszi, mely nélkül nem is volna inyére; meg ha tudja is azt hogy kis város vagy faluból szállítják fel a budapesti vagy szegedi raktárakba s így történt már meg számtalanszor, hogy a kisvárosi embernek (mint a milyen a mi hősiünk is) nem kellett a helybeli iparkészítmény és Budapestre vásárolta meg a saját városában készített butorberendezést; ez pedig köztudomás szerint egyik közeli szomszédvárosbeli atyafival is megtörtént.

A lap címének a hangzásától-e, vagy az a gondolat rémitette-e meg hősiünket: hogyha iparos, lapot akar, az nem lehet más, csak társadalmi rendellenes, akit gyorsan le kell bunkózni, mert szerinte, reá nézve talán nagyszégyen lenne az s vége lenne a dicsőségnek és fenekestől fordulna fel a világ.

Ez a heverő idejében legyet csapkodó, pöfeszkedése alatt tollat rágó, éjjelenként preferáncznál döszölve virasztó, a kör négyesítésén fantáziáló, igazság és valónak nyakát kicsavaró bűvész azt hiszi, hogy engem úgy, mint az iparos polgárságot, mennyire nevétségessé tesz őrvjögő, hamis híreivel s hogy vig konyakozás közepett milyen boldog perczeket szerez azzal barátjainak.

De ha az első támadásnál oly kézzel fogható hazugsággal támadott, milyent várhatunk már a másodiknál, bizonyal azt írja: erősen izgatok a közönség között és ez által a szociális tanok megdöbbsentő módon terjednek.

A harmadik támadásnál már talán azt írja: amit megjósoltunk bekövetkezett Párisban (a putriban) már két nap óta a legádázabb harc folyik a bős elemekkel s ha idejébe elég számú fegyveres erő (ásó és kapás nép) nem érkezik, úgy az ottani vonalat megszállva tartó bűzös, pocsolyalé fele bős elem benyomulásának megfékezésére már gondolni is alig lehet, mert a város erősségét képező kutyaszató katlant a földdel egyenlővé rombolta s már csaknem föltartóztatlanul nyomul előre.

A negyedik számban pedig bizonynyal így ír: a legkétségbeesettebb ellentállás da-

czára a bős elemek mindinkább nagyobb tért hódítanak s a békés lakosság egy nagy részét már kiszorította földalatti lakásából, akinek egyrésze az emeletre menekül, (a viskókra.)

Ujabb távirati hírek. Az ipsének saját tudósítójától küldött eredeti távirata: a rend fenntartására érkezett csapatok is elégteleneknek bizonyultak, mert a veszélyes elemek Páris, teljesen meghódították, most már keleti irányba vették útjukat s egyenest városunknak tart.

Ujabb hírek, már saját városunkból, írja tovább: városunk egy félreeső, kétes hírű korcsmájában is megkezdődött a csatározás s bachus izgató szeszcses nedűjének (bor) kábító hatása következtében az elesettek száma már is jelentékeny s ha ideje korán nagyszámú segélycsapatok (ujra ivók) nem érkeznek, úgy itt is teljes győzelmet fog aratni az izgató szeszcses elem.

De megjárja az ipse, mert mint hírlík egy macska nyávogás, disznó rőfögés, birka mekegés, ló nyerítés, bagoly huhogás, kutya ugatás és számár ordításból összehozó koncerten működik s hogy ha sikerül neki, egy általa tervezett őrvjögős keringőt bemutatni e gyönyörű hangú concert mellett. Ugy alapos reményünk lehet arra nézve hogy a budapesti lipótmezei tőbolydában egy kényszer kabiner fog ő részére fentartatni, ahol elmerenghet korszakot alkotó új találmányán.

Bizonyos körökben azt hiszik, hogy az ottani hideg víz zuhany az agyvelő gyuladásban szenvedőt még kiábrándíthatja, a mihez mi is jó sikert kívánhatunk hősiünknek.

Mint értesülünk vidéki lapokat is felültetett e csoda hős s ha ez is valónak bizonyul úgy még a kanász is beláthatja, hogy milyen gonosz dolgokra használja fel némely furfaugos fráter a közvélemény kifejezője gyanánt hirdetett sajtót.

Végre figyelmeztetem a közönséget, hogy az olyan támadó híreket, melyeket névtelenül bocsájtanak a nagy közönség elé, azokat soha semmi körülmények között igazaknak ne higye, mert azok csak azért bocsájtanak ki névtelenül, hogy a közönség félrevezetessék.

Lehet azonban, hogy pénzért vesz az ipse valami hitvány ficzkó nevet.

Ezennel pedig kinyilatkoztatom, hogy ha jövőre a „Csongrádi Lap“-ban ismét megtámadatom s a közleménygyártó nem írja alá mocskos nevét, úgy azt már most előre: nyomorult gazembernek nyilvánítom és ebben nem teszek ám kivételt seukire sem, akár ki lesz is az.

Csongrád, 1891. május 20.

IFJ. KEVICZKY GYÖRGY.

Felelős szerkesztő: SZILBER JÁNOS.

Melyik lapra fizessünk elő?

Gazdag tartalmánál, nagy terjedelménél fogva a legolcsóbb magyar lap az

„EGYETÉRÉS;“

a mely az új évvel immár 25-ik évfolyamába lépett. Ez a magyar olvasó közönség lapja. Hiteles forrásokból származó értesüléseinek gyorsasága alaposasága és sokasága, rovatainak változatossága, kitünősége, a különböző olvasmányok gazdag tárháza tették az „Egyetértés“-t népszerűvé. Az országgyűlési tárgyalásokról a legrészletesebb s mellett tár-gyalagos hű tudósítást egyedül az „Egyetértés“ közöl. Gazdasági rovata elismert régi tekintélynek örvend. A magyar kereskedő és gazdaközönség nem szorul többé idegen nyelvűlapra, mert az „Egyetértés“ kereskedelmi és tőzsdéi tudósításának bőségével s alaposaságával ma már nem versenyezhet más lap. A kereskedő, az iparos s a mezőgazda megtalálja mindazt az „Egyetértés“-ben, a mire szüksége van. Változatosan szerkesztett tárczájában, annyi regény gényt részint eredetit, részint a külföldi legjelesebb termékeket jó magyarságu fordításban kapnak az „Egyetértés“-re, melynek előfizetési ára egy óra 1 frt 80 kr, negyedévre 5 frt s egy évre 20 frt. Az előfizetési pénzek az „Egyetértés“ kiadóhivatalába küldendők. M u t a t v á n y s z á m o t a kiadóhivatal kívánatra egy hétig ingyen és bérmentve küld.

Előfizethetni Csongrádon a „Tiszavidék“ kiadóhivatalában.